

Predikatie van ds. Voorthuysen over :

de ongelovige gelovige Thomas n.a.v. Joh.20:24-29.

De Heere Jezus heeft eenmaal getuigd, dat vele eersten de laatsten, maar ook dat vele laatsten de eersten zullen zijn.

En dat laatste zien we helder bevestigd in Thomas, die weliswaar acht dagen later dan de andere discipelen de opgestane Christus ontmoette, maar die daarbij tot een veel diepere, zakelijkere en heldere, zielzaligende geloofstoeëiging van Hem mocht komen.

Daarom zien we: De gelovige Thomas

1e Thomas' voorwaarde tot het geloof

2e zijn lering in het geloof

3e zijn belijdenis door het geloof

4e zijn bevestiging van het geloof

En Thomas, één van de twaalf. Van de twaalf apostelen, het hoogste ambt op aarde, apostel Jezu Christi. Een goddelijk, heerlijk ambt.

Thomas één van de twaalf; wat een voorrecht, wat een zegen, wat een genade, wat een heil, wat een zaligheid, om apostel te zijn.

Mens, hoor je niet dat ik hardop sta te liegen, dat ik waarheid en leugen door elkander haal. Dan slaap je nu al, of je let niet op.

Wat een voorrecht apostel te zijn, wat een eer, inderdaad, dat is waar. Maar wat een heil en zaligheid, dat is niet waar. Want Judas was ook één van die twaalf en die ligt in het diepst van de hel, midden opgeborsten.

Het is het heerlijkste ambt op aarde, omdat het Christus verkondigt en Gods deugden verkondigt. Dat heeft Judas ook gedaan, net zo heerlijk en net zo zuiver als Johannes en Petrus en de anderen. Maar hij was zelf niet in Christus en omdat hij het dichtste bij Christus kwam en net niet in Christus was, is hij met Kapernaüm het diepste verdoemd. Sodom en Gomorra hebben de diepste laats in de hel niet, want die hebben nooit iets van Christus gehad. Maar Judas wel, een heerlijk apostel was het.

Of zegt u ook al: het was maar een onbekeerde man? Dat is een bewijs, dat u een heel eind boven een onbekeerd mens staat.

Judas: apostel Gods. Thomas ook, maar Thomas in Christus, en dat was zijn heil en zijn zaligheid.

Dus goed onderscheiden: ambtsgenade en persoonlijke genade.

Gezegd Didymus. Dat betekent letterlijk: tweeling. Hij was er dus één van een tweeling, letterlijk. Maar geestelijk was het ook waar. Twee-mens.

Ieder kind van God is een tweeling hier van binnen, een twee-mens, vlees en geest, oude en nieuwe mens. Dat zijn ze niet altijd geweest en dat zullen ze ook niet altijd blijven.

Adam voor de val was een éénling, die had maar één beginsel, één leven, één doel.

Een éénling Gods. Door de val is hij een éénling des satans geworden, een éénling der

zonde en des doods. Hij is het totale beeld Gods verloren, alles. Hij had ook nu maar één beginsel, één doel, zonde en wereld dienen in vijandschap tegen God.

En daar Adam hoofd van het werkverbond was, vertegenwoordigende het ganse menselijke geslacht, is het ganse mensdom in hem van God afgefallen en worden als éénlingen des satans, der zonde en des doods geboren, met maar één beginsel: de zonde, met één koning: de satan en met één toekomst: de eeuwige duisternis. Reddeloos en volkomen hopeloos, tot in eeuwigheid éénlingen des satans.

Maar! uit kracht van Gods eeuwig soeverein welbehagen en door wederbarende genade is er een volk geweest en zal er een volk blijven, dat tweelingen wordt, met een oud deel, dat niets anders wil dan zondigen en een nieuw deel, dat de zonde haat met een dodelijke haat. Een oude mens, die de satan dient en een nieuwe mens, die naar God geschapen is.

O, die lieve Rebekka, wat een Didymus, twee volkeren zijn in mijn schoot; dat beukt en dat bonkt altijd tegen elkaar in. Ezau wil altijd Jakob vermoorden, maar het kan niet, het kan nooit; de meerdere zal zelfs de mindere dienen.

Al Gods volk zijn tijdelijk tweelingen, vanaf het uur van hun waarachtige levendmaking, vanaf hun afsnijding van Adam en hun inplanting in Christus.

Heilige Didymussen! David-Didymus, Jesaja-Didymus, Maria-Didymus, Van der Groe-Didymus. Genoeg; Thomas-Didymus. Die was met hen niet, namelijk met de tien en de Emmaüsgangers en de andere discipelen.

Waarom niet? Dat staat er niet; misschien omdat hij er net zo over dacht als de Emmaüsgangers. In ieder geval: hij was er niet.

Maar zodra de anderen hem ontmoetten, zeggen ze tot hem: wij hebben den Heere gezien. Wat zegt Thomas dan? Het is niet waar, jullie vergissen je? Nee, dat mocht hij niet zeggen, daar had hij het recht niet toe. Maar hij zei ook niet: dat is gelukkig. Hij kon het met het geloof en een Godsontmoeting van tien andere apostelen niet doen. Het is zo'n ontzettend persoonlijke zaak; hebt gij geloof, hebt het voor u zelve.

Wat is dat voor een man, die Thomas? Dat is de meest ontdekte, separerendste, voorzichtigste van alle apostelen. Een echte diepkijker.

Ik zal het je bewijzen uit de Schrift. Want die Thomas moeten we leren kennen uit de Schriften. Het helpt je niets, mensen, als je door mensen of door dominees verklaard wordt; de Schrift moet je verklaren.

Heel je bekering en je verwachting moet in de Schrift staan, het moet van het begin tot het eind puur schriftuurlijk zijn, wil het ooit dageraad hebben.

Thomas komen we tegen in Johannes 11. Daar wordt een boodschap tot Jezus gebracht, dat Lazarus krank is. Dan blijft Jezus met opzet nog twee dagen daar. Daarna komt er weer een boodschap; namelijk van Jezus Zelf: Lazarus, onze vriend slaapt, en Ik ga heen om hem op te wekken uit de slaap. Maar dan zeggen de discipelen: dat is een goed teken als hij slaapt, dan zal hij gezond worden.

Doch Jezus sprak van de slaap des doods en zij meenden, dat Hij sprak van de rust des slaaps. Daarom zegt Jezus vrijuit: Lazarus is gestorven, laat ons tot hem gaan.

Thomas dan, genaamd Didymus (daar heb je hem) zeide tot zijn medediscipelen: Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem sterven.

Met Hem, met Christus sterven. Alle discipelen waren bedroefd over de dood van Lazarus, maar het loopt niet over Lazarus, het gaat niet om een levende of een dode Lazarus, het

ligt veel dieper, het gaat op de dood van Christus aan.

En dat ziet Thomas; Thomas dan zeide (de enige): opdat wij met Hem - hoofdletter - met Christus sterven.

In Johannes 14 komen we Thomas weer tegen. Daar zegt Jezus: waar Ik heen ga weet gij, en de weg weet gij. En alle discipelen zwijgen en stemmen het toe. Thomas zeide, alleen weer Thomas: Heere, wij weten niet waar Gij henen gaat, en hoe kunnen wij de weg weten.

Hij bedoelt: die anderen weten het ook niet, ik ook niet. Hoe kunnen wij zo'n borgtochtelijke weg nu weten. Zo'n diep verborgen heilsweg. Thomas wist dat hij blind was in de wegen Gods, hij kende zijn eigen hart en zijn verduisterde verstand. Maar hij wist dus ook, dat de anderen het niet wisten. En dan krijgt Thomas helemaal apart onderwijs; Jezus zeide tot hem, niet tot hen, nee tot Thomas: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.

Die het eerlijkste en het voorzichtigste en het armste zijn in beoefening, die krijgen het meeste onderwijs.

Thomas kan het met het geloof van een ander niet doen, het is een persoonlijke zaak van eeuwig gewicht.

Daarom zegt hij: Indien ik in Zijne handen niet zie het teken der nagelen en mijn vinger steek in het teken der nagelen, en steek mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven. Thomas zal er zeker aan gedacht hebben, hoe ze allen, nog niet zo lang geleden Jezus voor een spooksel aanzagen. Hij ook, maar de anderen ook.

Hij bedoelt: we zijn al zoveel keer mis geweest.

Bij de Kananese vrouw riepen we allemaal: Heere, laat ze van U, dat heidense mens, ze roept ons allemaal na, stuur ze zo gauw mogelijk weg.

En ze waren allemaal mis; Christus zegt: O vrouw, groot is uw geloof.

En bij de bloedvloeiende vrouw waren ze weer allen mis. Wat een rare vraag, zeggen ze, wie heeft Mij aangeraakt. Ze begrepen er niets van. Maar Christus zegt: Uw geloof heeft u behouden.

En nog niet zo lang geleden zijn ze allemaal een huichelaar gevolgd. Toen die vrouw Jezus gezalfd had, zei Judas: deze zalf had duur verkocht kunnen worden.

Dus het was verkwisting, zonde, overdreven. En desgelijks zeiden al de discipelen, ook Thomas, en ze vergrimden tegen haar.

Dus Thomas bedoelt: weet je wel zeker dat het deze keer niet mis is, heb je nou geen spooksel voor de Heere Jezus aangezien! Hij vindt het best hoor, als het maar waar is, als het maar absoluut zeker is. Als ik niet steek mijn hand in Zijne zijde, zegt hij. Dat is de bijzondere voorwaarde.

Want alle kruiselingen hebben gaten en littekenen in handen en voeten, maar er is er maar één, die een gat in de zijde heeft, dat is Christus. Die heeft een doorstoken zijde; en daar kwam bloed en water uit. Bloed tot rechtvaardigmaking en water tot heiligmaking.

Zo is Thomas Hem verloren op Golgotha. Een Christus, Die niet alleen zijn rechtvaardigmaking, maar ook al zijn heiligheid en volkomen verlossing voor God is.

Als het die niet is, zegt Thomas, zal ik geenszins geloven; kunnen geloven staat er eigenlijk. Doodgestoken, niet alleen door de krijgslieden, maar door het recht Gods Zijns Vaders.

En als Die niet opgewekt is, dan is al het geloof, ook van tien apostelen ijdel, schrijft Paulus

later. Dan zijn zelfs verloren die in Christus ontslapen zijn; dan zijt ge nog in uwe zonden. Dus weet je het wel zeker, dat Die ene het is? Zo niet, dan zal ik geenszins geloven.

Tweede punt - Thomas lering in het geloof.

Na acht dagen is Thomas wel met hen vergaderd en dan verschijnt Christus opnieuw: vrede zij ulieden. Daarna zeide Hij tot Thomas: O ongelovige, onverstandige en trage van hart? Nee, niets daarvan; geen enkel verwijt. Dat zegt Christus wel tegen de Emmaüsgangers, die een enkel uur na Zijn opstanding het nog niet geloofden, maar tegen Thomas acht dagen later, geen enkel verwijt.

Waarom niet? Zo vrij is de Heere nu.

Maar ook dit: Hij weet waar het uit voortvloeit. Het is enkel voorzichtigheid en heilig wantrouwen. Die het zo gauw van d'r eigen geloven, geloven het ook gauw van een ander. Geloof jij het van mij, dan geloof ik het van jou; zo zijn de meesten hoor.

Thomas niet. Maar hij wil de echte Christus en anders geen Christus, want buiten Jezum is toch geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.

Nee Jezus zegt: breng uwe vinger hier en zie Mijn handen en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde. Werp ze in Mijn zijde, staat er eigenlijk in de grondtaal. Werpen, dat gaat nog dieper.

Was dat zonde? die voorwaarde van Thomas? Dan maakt u Christus tot een gebieder van de zonde, want Hij beveelt hier Thomas te voldoen aan zijn voorwaarde.

Dus pas nu goed op en wees goed voorzichtig. Het was enkel voortvloeiende uit heilige achterdocht vanwege de kennis van zijn doodstaat en vanwege de kennis van Christus. Het moest een volkomen Christus zijn uit de deugden Gods vandaan en anders niets. Wat toch een makkelijke man, die Thomas.

En zijt niet meer ongelovig, maar gelovig. Eigenlijk staat het er vragenderwijs: Als dat nu waar is Thomas, als Ik nu die eeuwige Ik ben, als Ik nu die Christus ben, Die je bedoelt, dan kun je toch niet meer zijn ongelovig, maar immers gelovig?

Dus het is eigenlijk meer een vraag. Vandaar ook dat er volgt: Thomas antwoordde en zeide: Mijn Heere en Mijn God.

Dat is de geloofsbelijdenis van Thomas.

O, die lieve Rebekka, wat een Didymus, twee volkeren zijn in mijne schoot; dat beukt en dat bonkt altijd tegen elkaar in. Ezau wil altijd Jakob vermoorden, maar het kan niet, het kan nooit; de meerdere zal zelfs de mindere dienen.

Al Gods volk zijn tijdelijk tweelingen, vanaf het uur van hun waarachtige levendmaking, heilige Didymussen! David-Didymus, Maria-Didymus, Van der Groe-Didymus. Genoeg; Thomas-Didymus. Die was met hen niet, namelijk met de tien en de Emmaüsgangers en de andere discipelen.

Waarom niet? Dat staat er niet; misschien omdat hij er net zo over dacht als de Emmaüsgangers. In ieder geval: hij was er niet.

Maar zodra de anderen hem ontmoetten, zeggen ze tot hem: wij hebben den Heere gezien. En wat zegt Thomas dan? Het is niet waar, jullie vergissen je? Nee, dat mocht hij niet zeggen, daar had hij het recht niet toe.

Maar hij zei ook niet: dat is gelukkig. Hij kon het met het geloof en een Godsontmoeting van tien andere apostelen niet doen. Het is zo'n ontzettend persoonlijke zaak; hebt gij

geloof, hebt het voor u zelve.

Wat is dat voor een man, die Thomas?